

CAMAL ZEYNALOĞLU

(hekayələr)

ÖLÜM DOĞMALIĞI

Rahib taleyin vurduğu düşünləri açmaq üçün çox cəhdlər göstərmişdi: hər dəfə barmaqları ağrıdığından, - lənət şeytana, - deyib gözlərini yoxsulluq acısının təlatümlərinə zilləmiş, başını aşağı dikmişdi. Bu gün də eyni əhvalda idi; həmişəki kimi yolunu "qul bazarı"ndan salmış, lakin həm orada dayananların, həm də yoldan ötənlərin laqeyd baxışlarından utanıb yanaqlarındakı qızartıların soyuğunda "dona-dona" alət dolu taxta çantasını götürüb bir neçə məhəllədən keçmiş, düşünmüşdü ki, bəlkə qarşısına bir rəhmdil Allah bəndəsi çıxar, ona hər hansı bir iş təklif edər. O, saydığını sayırdı, di gəl fələk onun kasıb duyğularının üstündən qara xətt çəkmişdi. Gözlərinin üstünə hopmuş ağırlığın sevdasında alışı-alışa "qul bazarı"na qayıtmışdı. Burada da işə canısulı adamları aparırdılar; bir adam demirdi ki, sən kim-sən... Yəni Abdul, eşşəyin harda qaldı? O da sifətinin donqarlaşmış sümüklərini ovxalaya-ovxalaya ah çəkib, əli ətəyindən uzun geri dönmüşdü...

Çürük kötük kimi idi; düşünürdü, əslində, ah-vay edirdi: bu gün iş qabarı görməmiş əllərini qapının dəstəyinə necə uzadacaq? Uşaqlarının gözlərində qaynayan achiq təlatümünün tufanına necə dözəcək? Bu tərəfdən, yenə əliboş qayıtdığı üçün balaca Zəminənin bəbəklərində titrəyən "nifrət" havasına necə oynayacaq, onun küskün, məsum baxışlarına necə tab gətirəcək? Axı, o, daş deyil. Hər gün eyni mənzərəni yorğun və utanc hissindən boğulan gözlərinə necə köçürsün?

Özünü o qədər danladı, qınadı ki, axırda gördü, ürəyi sıxılır. Əvvəlcə avtobusun pəncərəsini bir az araladı. Üzünə dəyən sərin meh əhvalına əl sürtsə də, ürəyinin döyüntüləri artdı, bir azdan sinəsi can-

mağa başladı. Elə bil kimsə onun köksünün altını xəncərlə oyurdu. Nəfəs almağa da qorxdı. Boğulurdu. Başını pəncərədən bayıra çıxartdı ki, küləyin soyuğundan canına bir rahatlıq gəlsin. Elə bu zaman çoxlarının "yekəxana" dediyi sürücünün kobud səsinə eşitdi:

-Alə, başını içəri sal! Məni xataya salma!

Əhvalı get-gedə pisləşdiyi üçün sürücünün kobudluğuna əhəmiyyət vermədi, içini deşən sancılardan oturduğu yerdəcə ilan kimi qıvrılırdı. Rəngi ağappaq idi. Yanında oturan onun özündə olmadığını görüb təlaşlandı:

-Qardaş, sənə nə olub?

Rahib bir əli ilə utanc hissindən qızarmış yanaqlarını ova-ova, bir əli ilə də sancıdan deşilən sinəsini ovxalaya-ovxalaya dedi:

-Ürəyim sıxılır.

-Məndə "Validol" var... - Həmin adam cəld cibindən "validol"u çıxarıb ona uzatdı.

Rahib:

-Çox sağ ol, - deyib tələsik dərmanı aldı, elə bildi, bir tikə çörək qırıntısıdır, cəld ağzına atdı. Yanındakı adam sanki ah çəkdi:

-Eh, ay qardaş, indi ürəyi ağrımayan adam var ki?

Bəlkə də ona təskinlik vermək istədi. Lakin onun ağrıdan qovrulduğunu görüb öz dediyinə özü də cavab verdi:

-Məncə, çətin. - Başını buladı. - Hamısı dərddən, fikirdəndi. Yumruq boyda ürək bu qədər yükə, ağrıya necə tab gətirsin? Doğrudan da düz deyiblər: "Ürək daş deyil ki, bir parça ətir..."

Həmin adam xeyli danışdı. Əslində, onu dərd danışırdı. Arada Rahibə elə gəldi ki, onun səsinə yu-

xuda eşidir. Ya da kimsə radioda danışır... Gözlərini havada pərvaz edən bir dəstə quşa zilləyib duruxdu.

Dərman handan-hana öz təsirini eləmişdi. O, ağrısı azalmış başını ehtiyatla qaldırıb, pəncərədən baxıya baxdı - evə çatırdı. Ehtiyatla ayağa qalxdı, qapıya yaxınlaşanda ürəyi yenə sancmağa başladı. Ağrıya dözməli idi. Bu an həmin adam:

-Elə mən də bu dayanacaqda düşürəm, - deyib onun qoluna girdi: - Görürəm, özünü pis hiss edirsən, qoy səni evinizə kimi aparım.

Rahib təkid etdi:

-Yox, yox, çox sağ ol, qardaş, əziyyət çəkmə, özüm gedərəm, artıq yaxşıyam. - İstədi çətinliklə də olsa, qəddini düzəltsin, sinəsindəki sancılar onu şiddətli ağrılara mübtəla etdi.

Sanki həyatın utanmaq xofundan bezdi, özünü elə alıb avtobusdan düşdü. Asta addımlarla evə gəldi. Payız yarpaqları kimi titrəyən əlləri ilə qapını döydü. Açıq olmadı... Bir də döydü. Yenə kimsədən səs-səmir çıxmıdı. Sonra yumruqlarını düyünləyib, gözlük yerinə bir-iki qapaz ilişdirdi. Bu dəfə də içəridən səs gəlmədi. Əvəzində qonşunun qapısı açıldı. Soyuq həniri bir səs qulaqlarının dibində avazıdı:

-Rahib qardaş, Zəminə zəhərlənib. Təcili yardım çağırıdığ. Həkimlər xəstəxanaya apardı. Mən də getmək istədim, Gülarə qoymadı. Dedi ki, Rahib qayıdanda deyərsən, xəstəxanaya gəlsin... - Qonşu adətli üzrə əsnəməsin deyə, bir əlini ağzına apardı: - Uşağın vəziyyəti pis idi, lap haldan düşmüşdü...

Rahib gözlərini tale buludunun cəngindən qurtarıb təlaşla qonşusuna baxdı:

-Hansı xəstəxanaya?

Qonşu yenə də əli ağzında dedi:

-Deyəsən, "Semaşko"ya...

Rahib alət dolu taxta çantanı qapının ağzına tullayıb iti addımlarla aşağı endi. Gəndən baxana elə gələrdi ki, yüngül bir vücut iri bir qayadan aşağı yuvarlanır. Sinəsindəki sancılar onun övlad məhəbbətinə güc gələ bilmədi. Xəstəxanaya necə çatdı - xəbəri olmadı. Qəbul şöbəsindən öyrəndi ki, zəhərlənmə diaqnozu ilə xəstəxanaya gətirilən qızı doqquzuncu palatadadır. Dəhlizi öz kölgəsindən - özündən qaça-qaça getdi, palataya girəndə, ayağının altı sızıldı. Otağın bir küncündəki çarpayıda halsız uzanmış qızını görəndə kimi özünü həyatın acı burulğanında gördü. Qızını hər gün olduğu kimi dərldərsəyığı qucaqladı, uşaq kimi acı göz yaşları axıtmağa başladı, sanki bu hönkürtü ilə "Qul bazarı"nda çəkdiyi acıları tökmək istədi ayaqlarının altına.

Palatada balaca bir xəstə qız da vardı. Rahib ağlamaqdan doyanda, yanındakılardan onun adını eşit-

di. Palatadakılar Aytən adlı bu balaca qızın başına pərvanə kimi dolanırdı. Qohum-əqrəba, yaxınları, həkim-professorlar onun bütün istəklərini bir anda yerinə yetirirdilər. Rahibi təəccüb bürümüşdü. Elə bayaq qızını qucaqlayıb ağlayanda, ona da təəccüb-lə baxmışdı on yaşlı Aytənin başına yığılanlar. Onlar həm də sanki indi görürdülər ki, palatada ağır vəziyyətdə olan daha bir qız var...

-Bəsdir, ağladın. Qalx, get bu dərmanları al! - Rahib həyat yoldaşının acı səsinə diksindi. Gözlərini ona dikəndə, daha acı bir səs onu güllə kimi vurdu: - Əlindən ağlamaqdan başqa bir şey gəlmir. Həkim dedi ki, uşağa təcili "Qemodez" köçürülməlidir.

Rahib gözlərini tavana dikib soruşdu:

-Uşaq nədən zəhərlənib?

Həyat yoldaşının kinayəli cavabı bütün otağı sardı:

-Nədən olacaq, o iylənmiş kilkədən...

Rahib gözlərini bərəltti:

-Sən, üç gündən qalmış kilkəni uşağa vermişən?!

-Bəs nə verməliydim? - Arvadın hiddəti tavanı deşdi. - Kilkədən başqa evdə yeməyə nəyə var ki?

O, özünü necə bozartdısa, Rahib içindəki sancılardan unutdu. Sakit səslə dedi:

-Bəs həkimlər bir şey eləməyiblər?

-Mədəsini yudular - vəssalam. - Yoldaşının hirsli ətrafa sıçradı: - Burda kim-kimədi? Pulun var, yaxın gəlirlər, yoxdu, ölürsən...

Bayaqdan ağır içində qovrulan Zəminə anasının hikkə ilə dediyi sözdən qorxdı, zarıya-zarıya üzünü atasına tutub yazıq görkəm aldı:

-Ata, mənə ölməyə qoyma...

Rahib qızının yalvarış dolu sözlərini ağır dolu cam kimi başına çəkdi, onu bərk-bərk qucaqlayıb bağına basdı, gözlərini yoldaşından gizlədə-gizlədə dedi:

-Bu, nə sözdür, qızım?! Mən sənə nə edərəm?! Nə ölmək? Bir neçə günə ayağa durub evimizə gedəcəksən. - Yoldaşının tənəsindən qızarmış gözlərini arıq əllərinə dikdi. - Əzrayilin gözlərini deşərəm. Qorxma. İndi gedib bu dərmanları alıb gətirəcəyəm, - əlindəki kağıza işarə etdi, - içən kimi sağalacaqsan. - Ancaq sonuncu cümləsinə nədənsə, özü də inanmadı. Çünki bu qədər dərmanı almağa pulu yox idi. Qızı eşitməsin deyə, Gülarəni kənara çəkib pıçıltılı səslə dedi:

-İndi mən nə edim? Bu gün də iş olmadı...

Yoldaşı təlatüm dolu baxışlarla onu süzdü:

- "Qemodez" almağa da pulun yoxdur?!

Rahib sanki yoldaşının kinayəsindən qorxdı, iti addımlarla palatayı tərk etdi. Dəhlizdə əlini cibinə

saldı, gördü ki, nəinki dərman almağa, heç avtobusa verməyə belə pul yoxdur. Baş gicəlləndi, ürəyinin sancıları çoxaldı və küt bir ağrı onu ayaqlarının altına aldı.

Bayaqdan Rahiblə Gülarə arasındakı söhbətə qulaq kəsilən balaca Aytən ehmalca babasına qısıldı, sonra onun qulağına pıçıldadı:

-Baba, mənə pul ver...

Babası onun saçlarına sığal çəkdi, sonra cibindən bir az pul çıxardıb dedi:

-Al, nə qədər istəyirsən götür. Mənim pulum da, var-dövlətim də sənə qurbandır! - Amma soruşmadı ki, pul sənə nəyinə gərəkdir.

Aytən babasını öpdü, ovcundakı pulları yenice götürmüşdü ki, dəhlizdən qışqırtı səsləri eşidildi. Hamı hadisə yerinə qaçdı. Bir nəfər pilləkənlərdən aralıda, dəhlizdəcə yerə uzanmışdı. Ətrafına çoxlu adam toplaşmışdı. Gülarə yerə yığılanın Rahib olduğunu görüb tükürpədicə səslə qışqırdı:

-Vay!!! Evim yıxıldı. Allahım, mən indi nə edəcəyəm?!

Qışqırıq səsinə gələn həkim pilləkənin baş hissəsində yerə üzüqoylu yıxılmış adamın reanimasiya otağına aparılmasını əmr etdi. Gülarənin səsi xəstəxananı başına götürdü. Onu sakitləşdirməyə çalışır, məsləhət görürdülər ki, sussun, yoxsa, qızı xəbər tutar, halı daha da pisləşər.

Rahibi reanimasiyaya götürəndən sonra dəhlizdə sakitlik yarandı. Aytən babası bu hadisədən çox sarsılmışdı. Gülarə də nə edəcəyini bilmirdi; əri reanimasiyada, qızı palatada. Həyəcan və təlaş onu didib parçalayırdı.

Anlar keçdikcə, Gülarənin təlaş artırdı. Reanimasiya otağının qapısı açılanda, Gülarə özünü oradan çıxan tibb bacısının üstünə atdı:

-Bacı, ərimin vəziyyəti necədir?

Tibb bacısı əvvəlcə susmağa üstünlük verdi, ancaq qorxu içində qıvrılan qadının həyəcanına dözmədi, həm də qadını sanki deyəcəyi xəbərə alışdırmaq istədi. Gülarə onun üstünə qışqırdı:

-Deyin, ərimə nə olub?

Tibb bacısı onun qışqırtısından çəkdi, sakit səslə dedi:

-Əriniz geniş infarkt keçirib. Həkimlər əllərindən gələni edirlər.

Tibb bacısı iti addımlarla uzaqlaşdı, ancaq Gülarənin içini didən təlatüm onu tərk etmirdi. Gözlərini bərəldib taleyi qınadı: - Necə?! İnfarkt! - Qoşa əllərini başına çırpdı, ümitsiz halda söyləndi: - Zavallı Rahib, bu vəfasız həyatda bir xoş gün görmədi. - Qəfildən ona acığı tutdu: - Bizi də bədbəxt elədi,

özünü də... - Sonra acı-acı ağlamsındı, hər şeydən əli üzülmüş halda, heç nədən xəbəri olmayan, ağır vəziyyətdə çarpayıda uzanan qızının yanına qayıtdı. Onu qucaqlayıb bağına basdı.

Zəminə güclə eşidiləcək səslə soruşdu:

-Ana, atam gəlmədi?

Gülarənin ürəyində sanki bomba partladı, hönkürtü ilə ağladı. Bu qorxunc mənzərəni seyr edən Aytən anası ona yaxınlaşıb təskinlik verdi:

-Yaxşı deyil, uşağa pis təsir edər. Özünü təmkinli apar.

Zəminə ağrıdan bərəlməmiş gözlərini anasına dikdi:

-Niyə ağlayırsan? Mən sağalmayacam? Axı, atam dedi ki, tezliklə sağalacam?!

Gülarə kövrək gözlərində gilələnən yaş damlalarını ondan gizlətməyə cəhd etdi, başını sağa-sola çevirib dedi:

-Əziz balam, sənə görə ağlamıram, bundan sonrakı qara günlərim üçün ağlayıram.

Bayaqdan otağın ortasında püskürən təlatümü yaşla çalan gözlərindən kənar tutmağa çalışan Aytən çarpayısından durdu, Gülarənin yanına gəldi və babasının verdiyi pulu onun ovcuna basdı.

-Bu, nədir, qızım? - Gülarə təəccüblə əvvəlcə Aytənə, sonra əlindəki pula baxdı.

-Xala, get bu pulla "Qemodez" al gətir. Qoy həkim Zəminəyə sistem qoşsun. - Aytən sanki baxışları ilə ona yalvardı.

-Yox, ay bala, bu, nə xəcalətdi bizə verirsən?! - Gülarə etiraz etmək istədi.

-Siz Allah, uşağın qəlbini qırmayın, götürün. Düzü, səhərdən biz özümüz də çaşmış qalmışıq, - deyərək Aytən anası Xədicə xanım Gülarədən pulu götürməsinə xahiş etdi.

-Allah səni saxlasın, qızım!

Gülarə balaca Aytənə minnətdarlığını bildirib tez palatadan çıxdı. Dəhlizdə yenidən bayaqkı tibb bacısı ilə qarşılaşdı. Tibb bacısı Gülarəni görcək soruşdu:

-Bacı, bu xəstənin qohumu-zadı yoxdur, bəyəm? Gülarə təngnəfəs cavab verdi:

-Niyə yoxdur? Amma hamısı rayondadır. Başımı itirmişəm, bilmirəm uşağın hayına qalım, yoxsa o bədbəxtin.

Sonra fırtına qopan gözlərinə acı bir sarsıntı da qatıb dedi:

-Nə üçün soruşursan? - Ağrı sıçrayan gözlərini düz tibb bacısının gözlərinin içinə zillədi: - Mən də onun adamıyam da...

Tibb bacısı guya heç nə anlamadı, üzünü ayrı bir səmtə tutub getdi. Əslində, anladı, ortada pul olma-

dığı üçün özünü belə göstərdi.

Balaca Zəminəyə sistem qoşuldu, bir azdan o, özünə gəldi. Gülarənin həyəcanı isə sovuşmadı. Axşamüstü tibb bacısı onu dəhlizin bir küncünə çəkdi, bu dəfə elə bil başqa bir adam olmuşdu, kefini pozmadan: - Əriniz keçindi, - dedi və üzünə elə bir ifadə qondurdu ki, dəhlizin divarları xəcalət çəkdi, kənardan baxanlar tam əmin oldular ki, bu adamda insanlıq hissi yoxdur.

Gülarə qəfil eşitdiyi sözdən tutuldu, bərkədən udqundu, lakin qışqıra bilmədi. Qızına görə səsini içində boğdu.

Dünəndən anasına bu xəstəxanada gerçəyin tək-cə puldan ibarət olduğunu anlatmağa çalışan axsaq Məmi əsasını tibb bacısının getdiyi səmtə uzadıb dedi:

-Gördün, ana?

Həkimlər Rahibi kimsəsiz sanıb meyitini yarmaq istədilər, amma Aytənin babası buna imkan vermədi. Həkimlərin qulağına nəse pıçıldadı və çox keçmədi ki, həkimlər də, tibb bacıları da az qala çırtma vura-vura Zəminənin çarpayısı başında pərvanə kimi fırlanmağa başladılar. Sanki insan duyğularının, humanizmin nə olduğunu indi anladılar.

Axsaq Məmi palatanın qarısı ağzında əsasına söykənib, xəyala dalaraq durmuşdu. Xəyalından ayılıraq, bu acı mənzərəni də ürək ağrısı ilə seyr etdi, başını bulaya-bulaya dedi:

-Ay səni, pul, sən nələrə qadirsən?!. - Anası onu yatdığı palataya sarı dartanda, Məmi sanki yaralı quş kimi çırpındı, yanpörtü anasına baxıb dedi:

-Gördün? Heç elə bil bir az öncə sifətinə zəhri-mar qonmuş adamlar indi o adamlar deyillər. Pul adı eşidən kimi gör, necə dəyişdilər? Pul onları görə necə hərəkətə gətirdi - dingildətdi!

Zəminə indi xüsusi bir qayğı ilə əhatələnmişdi; gah həkimlərin, gah da tibb bacılarının nəvazişindən nə baş verdiyini anlamırdı. Gülarə isə bilmirdi onlara yoxsulluq acısı yaşatmış ərinin qınasını, yoxsa kömək əlini uzadan cantaraq kişiyyə ehtiram göstərsin. Arada yüngül ah çəkirdi.

Rahibin meyitini "təcili yardım" maşını ilə evlərinə gətirdilər. Gülarə onun rayondakı qohum-əqrəbasına zəng vurdu və onların gəlişini gözləməli oldu. Gördüyü yaxşılıqdan idimi, ya nədəndisə, daha ağlamırdı. Görünür, ərinin kasıb həyat tərzindən cana doymuşdu...

Köhnə qəbiristanlıq, qoynuna gətirilən hər kəs kimi Rahibi də uddu. Onu urvatsız dəfn elədilər. Daha necə olmalı idi; kasıbın dəfni ancaq bu cür olar da...

Üçgünlük dəfn xərcini də balaca Aytənin babası Ağabala kişi çəkdi... Dəfn günü Rahibin qohum-əqrəbası Gülarənin sifətində bu eyhamı da açıq-aydın hiss etdilər.

Eh, torpağın üzü soyuqdur; vaxt öz çuxasını büküb aradan çəkildikcə, Rahib yarası da sağaldı. Zəminə və Gülarə artıq Aytəngilin ailə üzvlərinə çevrilmişdilər. Aytənin atası və babası onları korluq çəkməyə qoymurdular... Bayramlarda, əlamətdar günlərdə Ağabala babanın ailəsi Aytənin təkidilə Zəminəgilə toplaşır...

ƏLİL SEVGİLİ

Beş-altı ayın söhbətidir. Bir oğlan Facebook səhifəsində qızla tanış olur, bu tanışlıq tezliklə mütəmadi yazışmalara yol açır. Bu yazışmalar bir ayın tamamında artıq dostluq sərhədlərini də aşaraq, əsl sevgi, məhəbbət macerasına doğru yönəlir...

İlkin adlı həmin oğlan tanış olduğu Tənziləyə hər dəfə mesaj yazanda əlləri titrəyir, qəlbi şiddətlə döyünür, hər sözün üstündə əsim-əsim əsirdi ki, birdən yazdığı hər hansı bir söz, ya bir ifadə qarşı tərəfdən yanlış başa düşülər və arada inciklik yaranar. Tənzilə də İlkinə yazdıqları mesajlara çox həssaslıqla yanaşırdı. Hər cümləni, işlətdiyi ifadələri dönə-dönə nəzərdən keçirirdi.

İstər İlkin, istərsə də Tənzilə bir-birini itirməkdən qorxurdular. Onlar yeni çəkirdikləri şəkillərini tez-tez

profillərinə qoyur, şəkilatı yazılarını da həmişə orijinal üslubda verməyə çalışırdılar. Şəkildə hər iki tərəf gözəl görünürdü. İlkin Tənziləyə şəklin həqiqətən də onun olduğuna şübhə etmirdi, Tənzilə də İlkinə. "İlk tanışlıqdan bir-birimizə nədən yalan deməyə məcburuq ki?" - deyər bəyan eləmişdilər bir-birinə. Daha sonra Tənzilə yazmışdı: "Mən yalana və yalan söyləyənlərə həmişə nifrət eləmişəm. Yalan danışan həmişə narahat olar. Çünki o, yalanının nə vaxtsa ifşa olunacağını gözləyər-gözləyər qalaraq narahatlıq keçirər. Amma doğru danışan insan daim rahat yaşayar. İlkin, mən sizinlə daim səmimi olacağam, çalışın ki, siz də mənimlə səmimi olasınız". Bu mesajdan sonra "sevənlər" həqiqətən də bir-birinə hər cəhətdən səmimi olmağa başladılar...

Onlar bir-birini qiyabi olsa da daha yaxından tanımaq istəyirdilər. Mesajlar isə həm şəxsi baxımdan, həm də ailəvi tanışlıq baxımından maraqlı idi. Onlar bir-birindən heç nə gizlətmirdilər, Tənzilə İlkinin bütün suallarına ətraflı cavab verir, bir-birini daha yaxından tanımaq üçün heç nədə tərəddüd eləməirdi. Gənc sevgililərin bir-birinə yazdıqları sevgi, eşq və məhəbbətlə yoğrulmuş bəzi mesajlar təxminən belə idi.

İlkinin Tənziləyə yazdığı mesajlardan: "Düzü, həyatda gerçək eşq, məhəbbət olduğunu bilmirdim. Amma bu gün sənin vasitənlə onların gerçək olduğunu inandım. Qəlbimə girdiyin andan bütün vücudumda sən oldun. İndi həyata yalnız sənin gözlərinlə baxmağa başlamışam. Sənin şəklinə baxanda, nə istədiyim danışmadan o qədər xoşuma gedir ki... Sənin varlığın həyatda ən böyük arzumdur... Hər kəsin həyatda bir dönüş nöqtəsi olur. Bu dönüş nöqtəsindən sonra daha öncə etdiklərinin heç bir anlamı və mənası qalmır. Mən indi anlayıram ki, səninlə tanışlığımıza qədər keçirdiyim illəri boş yerə xərcləmişəm. Artıq sən həyatımda var olduqca edə bilməyəcəyim bir şeyin olmadığına inanmıram. Həyatımın sonuna qədər gözlərinə baxmaqdan doymayacağam. Sənin baxışların mənə yeni impuls - güc-qüvvə verir, məni sarsılmaz, məğlubedilməz edir...

...Əzizim, bu gündən sən mənim alın yazım oldun. Etiraf edirəm ki, bu gündən etibarən sevgi qapının zəngini qorxa-qorxa çalırım. Ona görə qorxa-qorxa qapını çalırım ki, hələ bilimirəm bu qapıları üzümə taybatay açacaqsan, ya yox?!

...Eşq çox qəribə bir şeymiş. Bunu sən həyatıma girincə anladım. Eşq insanı fərqli bir təlaşa sürükləyən, fərqli hisslər yaşadan bir şeymiş. Birinə divanə kimi bağlanmaq və ondan ayrılmamaq nə imişsə bunu səndə gördüm. Anladım ki, eşq təsvirəgəlməz elə gözəl bir duyğu, hissdır ki... O gözəl duyğu və hissi mənə yaşatdığın üçün Tanrıma şükürlər edirəm hər gün, hər saat, hər an... ..Mənə elə gəlir ki, səninlə yazışdığım zaman yaşayıram. Etiraf edirəm ki, sənizliyə alışa bilmərəm bundan sonra. Çünki hər yerdə gözlərim səni görür. Yuxuya gedəndə də, zehnimdə sən durub-dayanırsan. Aqlım daim sənin yanında qalır...

...İndi anladım ki, mən bu günə qədər yarımçıq olmuşam. Məni tamamlayan parçam yanımda olmadığı üçün daim bir tərəfim əskik qalıb. Həyatı əksik görmüş, əksik yaşamışam. Amma indi məni həyata bağlayan, həyatımı mənalandıran, məni mən edən sən varlığındır. Sənin olmadığı hər anı yaşamamış qəbul edirəm. Bundan sonra bir ömür səninlə olmaq istəyirəm..."

Tənzilənin İlkinə yazdığı mesajlardan: "Bu gənc yaşında həyata inamım sönmüşdü. İnsanlara da həmçi-

nin. Amma sizin sözləriniz məni yenidən həyata və insanlara bağladı. İndi anladım ki, bundan sonra yaşamağa dəyər. Mesajların birində yazırsınız ki, mənimlə bir ömür olmaq istəyirsiniz. Deyin görüm, siz qəlbən sevdiniz insanı hər hansı qüsuru ilə də qəbul edirsinizmi? İlkin, bütün bunlara rəğmənlə sizdən bir xahişim olacaq. Siz söz verirsiniz ki, bundan sonra məni tək buraxmayacaqsınız? Amma verdiyiniz bu söz əsl kişi sözü olmalıdır!.."

İlkin də bu mesajdan sonra Tənziləni heç vaxt atmayacağına, qəlbən sevdiyi insanı hər hansı qüsuru ilə qəbul edəcəyinə kişi sözü verir. Çünki yaxşı bilir ki, Adəm övladı qüsursuz ola bilməz. Sonra gənclər bir-birinə mobil telefon nömrələrini verir. Bundan sonra onların arasında telefon danışmaları başlayır...

Sevgili gənclər eşq, məhəbbət okeanında uzun müddət üzdükdən, qiyabi tanışlıq, mesajlaşmalar və telefon danışmalarından sonra İlkin tərəfindən Tənziləyə görüşmək təklif olunur. Tənzilə də bu görüşü illərdir həsrətlə gözlədiyini dilə gətirərək razılıq verir. Onlar adamların az olduğu bir yerdə - metronun "Nizami" stansiyasının qarşısında görüşməyi qərara aldılar. Həyəcan dolu görüş dəqiqələri gəlib yetişir. İlkin görüşə tez gələrək skamyada oturub, səbrsizliklə, qəlb çırpıntısı ilə sevgisi Tənziləni gözləməyə başlayır. Ona elə gəlir ki, vaxt keçmir, zaman sanki dayanıb. Nəhayət, bir taksid gəlir, İlkin görür ki, taksidəki Tənzilədir. O, oturduğu skamyadan cəld qalxıb, taksidə doğru gedir. Taksinin qapısı açılır. Tənzilə taksidən düşmək üçün əvvəlcə qoltuq ağaclarını bayıra çıxarır, sonra da özü qoltuq ağaclarına söykənərək, asta-asta taksidən düşür. Tənzilənin sağ ayağı dizdən aşağı yox idi - kəsilmişdi. Bu mənzərəni gören İlkin dərindən yerindəcə donub qalır. Daha Tənziləyə doğru bir addım da ata bilmir. "Bu, nə işdir, İlahi?! Bu, nə müsibətdir mənə göstərir-sən?! Uzun zamandan bəri böyük intizar və həsrətlə gözlədiyim eşq, məhəbbətim bu imiş?! Bu necə sınaqdır məni imtahana çəkdi, Allahım? Nədən təleyimə əlil sevgili yazdın, İlahi?!" - deyər İlkin öz təleyini məzəmmət elədi. O, çaşqın halda bir müddət Tənziləyə baxır, baxır... Bu çaşqınlıq qızın da nəzərindən qaçmır. Tənzilə də oğlanın onu görəndən sonra əhvalının bir anda dəyişdiyini hiss edir, görür. Qız heç nə olmamış kimi, çöhrəsindəki təbii təbəssümlə oğlana tərəf addımlayır. İlkinin ayaqları isə sanki "yerə mıxlanmışdı".

Bir an sonra Tənzilənin sarsılmadığını, gülə-gülə ona yaxınlaşdığını görüb, cəsarətini toplayaraq, qıza verdiyi "kişi sözü"nü tutaraq, heç nəyin fərqinə varmadan, "Yox, artıq bu, mənim təleyimdir," - deyib, gülə-gülə qıza tərəf addımlayır...